

jeho útratový nárok vzešel teprve pravomocí řečeného rozsudku, tudíž teprve pravomocí rozsudku nastaly předpoklady pro vznik tohoto nároku, a poněvadž vyrovnací řízení bylo skončeno dlouho před tím, že se jeho účinky nemohou vztahovati na jeho útratovou, teprve 16. prosince 1923 vzešlou pohledávku. Ani to není správným. Útraty sporu, o něž jde, nemají povahu samostatné pohledávky, prýstící z nějakého právního jednání dlužníkovy po zahájení vyrovnávacího řízení. I ve vyrovnacím řádu (§ 24), je vyslovena jejich akcesorní povaha, že totiž, jsouce příslušenstvím hlavního nároku, sdílejí i jeho právní osud. Také nečiní vyrovnací řád účinnost vyrovnání na útraty závislou na tom, kdy vznikl nárok na náhradu útrat, nýbrž kdy vznikly útraty samy. Vztahuje se tedy účinnost vyrovnání k útratám za všechny výkony, které spadají před zavedení vyrovnávacího řízení, a jest lhostejno, zda byly již určeny neb dlokonce přisouzeny, zda jde o útraty soudního zakročení anebo mimo-soudního jednání, na všem tom nezáleží, neboť v této příčině nečiní zákon rozdílů.

Čís. 4424.

I spory vyšších zaměstnanců jsou věcmi prázdninovými.

Tím, že soud první stolice neodmítl opožděné dovolání, není vyloučeno, by tak neučinil soud odvolací (dovolací).

(Rozh. ze dne 2. prosince 1924, R II 403/24).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalovaného do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo dovolání žalovaného odmítnuto jako opožděné.

Důvody:

Odvolací rozsudek doručen byl žalované straně 11. července 1924, dovolání podáno bylo v předpokladu, že tato rozepře není prázdninovou, dne 2. září 1924, tedy, jelikož o prázdninovou rozepři jde, po uplynutí 14 denní lhůty, neboť dobu soudních prázdnin nelze včítati do odvolací lhůty, která běžela i za soudních prázdnin a proto odvolací soud napadeným usnesením právem stěžovatelčino odvolání odmítl pro opožděnost. Mínil-li stěžovatelka, že nejde o prázdninovou rozepři, je v nepravu. Prázdninovými nejsou podle Šu 224 čís. 5 c. ř. s. jenom rozepře, v Šu 49 čís. 6 j. n. uvedené, jak to zřejmě vyplývá z rozličného doslovu obou citovaných předpisů. Podle pramenů (srov. Materialie I. str. 781 a 786) je zřejmým zákonodárcův úmysl, aby prohlášením za prázdninové uspišeny byly spory zaměstnanců, poukázaných zpravidla jenom na služební platy a nemohoucích bez značné škody vyčkávati rozhodnutí sporu až po uplynutí soudních prázdnin, a také je zřejmým zákonodárcův úmysl, aby se toto, zvláštními důvody vynucené opatření vztahovalo na vyšší zaměstnance, stejně jako nižší, neboť důvod pro toto opatření je u obou skupin týž. Nelze schváliti ani další mínění stěžovatelky, že s hlediska Šu 507 c. ř. s. byl jedině soud I. stolice oprávněn, dovolání jako opožděné odmítnouti, a že, když tak neučinil, byl odvolací soud vázán jeho usnesením, kterým bylo dovolání přijato

na soud. Tento názor nelze odvoditi s doslovu onoho předpisu, majícího jediné na mysli, by opožděné dovolání bylo již odmítnuto v první stolici a nenastupovalo zbytečnou a marnou cestu instanční. Není tím vzato odvolacímu soudu právo, a ovšem i povinnost, včasnost dovolání znovu přezkoumati, a pozná-li, že je opožděno, je odmítnouti. To vyplývá ostatně i z úvahy, že by jinak podle názoru stěžovatelky byl dovolací soud povinen vyřizovati i opožděná i nepřipustná dovolání, kdyby o včasnosti a přípustnosti rozhodovaly jenom soudy první stolice.

Čís. 4425.

Zní-li závazek v ten smysl, že dlužníci nejsou oprávněni odebírat pivo odjinud než z určitého pivovaru, nemůže se oprávněný na nich domáhati náhrady škody (ušlého zisku) proto, že odebrali pivo z jiného pivovaru.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, R I 856/24.)

Na hostinci v B., náležejícím nyní žalovaným, vázlo břemeno odebírat pivo z pivovaru v D., náležejícího žalující pozůstalosti. Ježto žalovaní závazku nedodržovali, vymohla si žalobkyně proti nim rozsudek ze dne 12. září 1922, jímž vyhověno žalobě o zjištění, že žalovaní nejsou oprávněni odebírat pro svůj hostinec pivo odjinud než z pivovaru v D. a žalovaní odsouzeni dále zdržeti se odebírání piva pro svůj hostinec odjinud než z pivovaru v D. Ježto žalovaní napotom odebírali pivo z jiného pivovaru, domáhala se na nich žalobkyně náhrady ušlého zisku. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by dle toho, co níže uvedeno, o odvolání znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

V rámci tohoto sporu netřeba zabývat se otázkou, zda výčepní zápovědní právo na usedlosti žalovaných knihovně vložené, uznati lze vzhledem na čís. patent ze dne 7. září 1848, č. 1180 sb. z. a n. a ostatní o tomto předmětu jednající zákonné předpisy za právně účinné jako břemeno reální, neboť žalující strana zakládá žalobní nárok hlavně na rozsudku ze dne 12. září 1922, jímž závazek ze smlouvy vyplývající byl oproti žalovaným právoplatně zjištěn. Z toho důvodu netřeba se dále šířiti o oněch vývodech rekursu, jimiž žalovaní napadají názor odvolacího soudu, že závazek ten stíhá žalované jako závazek osobní, dovzujiíce, že jej jako osobní závazek nikdy a ničím nepřevzali a že prohlášením svým ze dne 24. listopadu 1908 uznali jej jenom ze skutkového a právního omylu jako břemeno reální. Vzhledem k nesporné skutečnosti, že shora cit. rozsudek závazek ten vůči nim právoplatně zjišťuje, odpadá všechen spor o tom, zda a v které povaze závazek ten oproti nim nadále po právu trvá po tak dlouho, pokud se žalovaným nepodaří rozsudek tento novým rozhodnutím soudním zvrátiti a odkliditi. Přes to však jest při právním posuzování tohoto sporu především na zřeteli po-